

Arrest

nr. 60 413 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 11 juli 2006 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied en diende op 18 augustus 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren op 10 september 1990 te Grozny. In Tsjetsjenië had uw familie grote problemen en werd bedreigd. Daarom vertrokken jullie naar Polen, waar jullie eind augustus 2005 een asielaanvraag indienden. De daaropvolgende winter - u herinnert zich niet de exacte datum - werd u, als minderjarig kind van M.(...) I.(...) (O.V. 5.940.224) en K.(...) B.(...) in Polen als vluchteling erkend.

U verklaart dat uw vader in Polen door 2 mannen werd bedreigd. Ze stonden bij een winkel en ze zegden tegen uw vader dat als hij niet met hen wilde samenwerken, hem en zijn gezin iets ergs zou overkomen. Jullie werden bang en keerden terug naar Tsjetsjenië. U weet niet of uw vader een klacht tegen de onbekenden heeft ingediend in Polen. U verklaart dat uw ouders geen problemen hebben gekend met de Poolse autoriteiten. U maakt evenmin melding van persoonlijke problemen in Polen. U diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 18 augustus 2009. U verklaart in het kader van deze asielaanvraag niet te kunnen terugkeren naar Polen, noch naar de Russische Federatie.

B. Motivering

Er moet worden benadrukt dat u verklaart dat u in de winter van 2005/2006 door Polen als vluchteling werd erkend, als minderjarig kind van M.(...) I.(...) en K.(...) B.(...) (O.V. 5.940.224). Dat, tot bewijs van het tegendeel, u bijgevolg wordt geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, Rusland. Dat, bijgevolg, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Welnu, in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Er dient immers te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u - en uw familie - in Polen niet meer op bescherming kunt rekenen. Zo verklaart u (CGVS, gehoorverslag dd.05.08.2010, p.4) dat u over geen enkel document beschikt dat bewijst dat uw door Polen verleende status niet meer bestaat. U verklaart dat uw vader bedreigd werd door 2 mannen, maar u denkt niet dat hij daarvoor een klacht heeft ingediend (p.4). Uw ouders hebben nooit gezegd dat zij bang waren voor de Poolse autoriteiten, noch had u ooit een indicatie dat dat het geval was. Als indicatie dat u niet langer op de bescherming van de Poolse autoriteiten kon rekenen, verklaart u (p.4) dat uw familie er bedreigd werd. U weet niet of uw ouders een concrete aanwijzing hadden dat de Poolse autoriteiten iets te maken hadden met de dreigementen aan het adres van uw vader (p.5), maar u hebt niets aan uw ouders gevraagd. U verklaart dat u persoonlijk geen probleem hebt gekend met de Poolse autoriteiten (p.5). Als u zou teruggeleid worden naar Polen, dan vreest u voor uw leven en dat van uw kinderen, maar daarvoor hebt u geen concrete aanwijzing (p.5).

Op basis van bovenstaande elementen blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft in Polen een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een terugkeer naar Polen.

De door u voorgelegde geboorteakte, bevestigt enkel uw identiteit, die niet betwist wordt. De geboorteakte werpt geenszins een ander licht op de gedane vaststellingen. Op 12 augustus 2010 richtte uw advocaat een schrijven aan het Commissariaat-generaal, samen met een arrest van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen in een ander asiel dossier. De loutere verwijzing naar beslissingen van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen is echter geen overtuigend element. Elke asielaanvraag wordt immers op individuele wijze beoordeeld en er wordt rekening gehouden met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Uw advocaat maakt niet aannemelijk dat de vermelde beslissing (betreffende een Iraaks staatsburger) betrekking heeft op een persoon in een gelijkaardige situatie.

Er dient ten slotte worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat de vader van uw twee kinderen, S.(...) M.(...) (O.V. 5.628.461), in 2004 asiel aanvroeg in België. In het kader van zijn asielaanvraag werd op 17/03/2005 door het Commissariaat-generaal een negatieve beslissing genomen die werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezien uw verklaring erkend te zijn als vluchteling niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift de verwijzing naar een Kamer met drie leden op grond van artikel 39/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) omwille van het principiële karakter van de zaak.

2.2. Aangezien de problematiek die in voorliggend geval aan de orde is reeds het voorwerp uitmaakte van een verwijzing naar een Kamer met drie leden (RvV 18 maart 2011, nr. 58 073; RvV 12 april 2011, nr. 59 527, nr. 59 529 en 59 530) besluit de Raad dat niet op de vraag van de verzoekende partij hoeft te worden ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster voert verder machtsoverschrijding aan. Volgens verzoekster hanteert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de concepten van het zogenaamde 'eerste land van asiel' of het 'veilige derde land', terwijl deze niet bestaan in de Belgische rechtsorde. België heeft de artikelen 25, 26 en 27 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) niet omgezet zodat deze concepten niet tegen verzoekster kunnen worden ingeroepen. Verzoekster meent dat, hoewel dit zijn enige opdracht is, de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade op geen enkele manier wordt onderzocht door de commissaris-generaal ten opzichte van het land waarvan verzoekster de nationaliteit heeft, in casu de Russische Federatie. Bovendien maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beoordeling over de 'repatrieerbaarheid' van verzoekster, waarvoor het niet bevoegd is. Vervolgens verwijst verzoekster naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, genomen in algemene vergadering. Verzoekster stelt dat zij duidelijke, coherente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over haar zeer ernstige problemen in Tsjetsjenië en zij verwijst naar een door haar neergelegd rapport van het Europees Parlement dat haar verklaringen ondersteunt. Tenslotte stelt verzoekster dat de bestreden beslissing onjuist gemotiveerd is, gelet op het feit dat het arrest waarnaar zij verwijst de correcte interpretatie of toepassing vastlegt van de vreemdelingenwet en dus bezwaarlijk beschouwd kan worden als louter van toepassing op het individuele dossier waarin een beslissing werd genomen. Verzoekster hoeft dus niet aannemelijk te maken dat het arrest betrekking heeft op een persoon in een gelijkaardige situatie.

3.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het

land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *"land van herkomst"*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

3.3. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *"Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging."*

3.4. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend. De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3.5. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

3.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Polen als vluchteling werd erkend (stuk 18, Landeninformatie, Office for Foreigners of het Republic of Poland, Dublin Unit, 10/08/2010). Uit niets blijkt dat zij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan, ondanks verzoeksters bewering van het tegendeel. Bijgevolg heeft verzoekster er geen rechtstreeks belang bij dat haar asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

3.7. Gelet op wat voorafgaat, mist verzoeksters betoog over de begrippen uit de Kwalificatierichtlijn elke grondslag omdat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van deze begrippen. Waar

verzoekster opmerkt dat er een beoordeling over de “repatrieerbaarheid” in de bestreden beslissing staat, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal door het leveren van een advies aan de bevoegde Staatssecretaris door middel van een zogenaamde ‘niet-terugleidingsclausule’ geenszins zijn bevoegdheid overschrijdt, omdat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.8. Zoals verzoekster terecht stelt, verduidelijkt het door haar aangehaalde arrest van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een aantal aspecten die van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van een asielaanvraag, maar zij maakt niet aannemelijk dat deze principes in haar specifieke geval zouden zijn miskend.

3.9. Met betrekking tot de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster in functie van haar land van gewoonlijk verblijf, blijkt dat zij deze aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar vader I.M.. Zij roept geen eigen motieven in.

3.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 60 411 van 28 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van I.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.9. Wat de concrete beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker betreft in functie van het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat zijn vluchtmotief uit Polen berust op het feit dat hij in Polen werd benaderd door 2 mannen waarvan hij vermoedt dat het Kadyrovtsy waren (dossier I.M., stuk 5, gehoorverslag I.M. CGVS 04/06/2010, p. 5). De Raad stelt vast dat dergelijk hypothetisch betoog onmogelijk een bewijs kan vormen van vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Ter terechtzitting legt verzoeker een origineel handgeschreven document neer van de “Interregionale Public Movement for Guard of the Human Rights and Freedom” (sic) dat in het cyrillisch is opgesteld en dat gedateerd is op 20 december 2010. Verzoeker oppert dat het document afkomstig is van een mensenrechtenorganisatie, maar kan hieromtrent weinig nadere uitleg verschaffen en hij verduidelijkt evenmin waarom hij het document slechts ter terechtzitting kan voorleggen. Het neergelegde document wordt bij gebrek aan een voor eensluidende vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV).

3.10. Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van zijn land van gewoonlijk verblijf, te dezen Polen, in aanmerking worden genomen.”

3.11. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, te dezen Polen, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN